

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de Belastingdienst/Noord.

Datum: 20 april 2011

Rapportnummer: 2011/118

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Belastingdienst/Noord zijn verzoek om schadevergoeding voor verdwenen goederen heeft afgewezen. Verder klaagt hij erover dat het verzoek om vergoeding voor gederfde inkomsten is afgewezen. Het inkomstenverlies is ontstaan omdat de verdwenen computerservers niet meer door de eigenaar daarvan verhuurd kunnen worden.

Bevindingen en beoordeling

I Bevindingen

Verzoeker kocht op 28 februari 2009 een personenauto van het merk Chrysler, type Voyager. De kentekenpapieren van de auto waren verduisterd. Hiervan was bij de politie aangifte gedaan.

Verzoeker kocht de auto voor het transport van computerapparatuur van Amsterdam naar Alpen aan den Rijn. Dat deed hij in opdracht van het bedrijf waarvoor hij werkzaam (hierna: X) was. Het ging om het vervoer van ongeveer 500 servers en switches.

Een kennis van verzoeker (hierna: A) nam de auto op 24 april 2009 mee naar huis. Bij een controle op de openbare weg in Numansdorp op 25 april 2009 constateerde de Belastingdienst dat er van de kentekenhouder van de auto nog aanslagen motorrijtuigenbelasting niet betaald waren. De Belastingdienst nam daarom de auto in beslag. In de auto werd een marmot aangetroffen. Ook A werd ter zake van een strafbaar feit door de politie aangehouden en in verzekering gesteld.

Een deurwaarder van de Belastingdienst/Rijnmond gaf het dier op 25 april 2009 thuis in Naaldwijk af aan een kennis van A (hierna: B). B informeerde vervolgens verzoeker over de inbeslagname van de auto, het in verzekering stellen van A, alsmede dat de marmot bij hem was afgegeven. B gaf verder aan verzoeker het telefoonnummer van de deurwaarder. B vertelde verzoeker dat hij voor wat betreft de auto en de spullen in de auto met de deurwaarder contact kon opnemen.

Op 4 mei 2009 was er telefonisch contact tussen verzoeker en de deurwaarder. In aansluiting op dit gesprek stuurde verzoeker dezelfde dag nog een mailbericht naar de deurwaarder. In het bericht staat onder meer het volgende vermeld:

“Ter bevestiging van ons telefoongesprek van heden gaarne het volgende:

Ik heb een aantal weken geleden een Chrysler (...) overgenomen van (D; N.o.), (...).

Verzekering aangevraagd op mijn naam.

De verkoper kon niet de bijbehorende kentekenpapieren leveren omdat die bewijzen in handen zouden zijn van derden.

De reden is mij niet precies bekend maar (D; N.o.) heeft aangifte gedaan bij de politie.

(...)

Gaarne zou ik de auto spoedig in mijn bezit willen hebben, (mijn gereedschap ligt achterin) met nieuwe kentekenbewijzen om de auto te registreren zoals het hoort.”

6. In de periode van 4 mei 2009 tot 12 mei 2009 nam verzoeker meermalen telefonisch en per mail contact op met de deurwaarder. In de mailreacties van de deurwaarder werd er door hem niet op gewezen dat voor verzoeker de mogelijkheid bestond om in het bijzijn van een deurwaarder spullen uit de auto te halen. Op 11 mei 2009 liet de deurwaarder per mail aan verzoeker weten dat hij zijn bezwaar tegen de inbeslagname van de auto kon richten aan de afdeling invordering van de Belastingdienst/Noord/kantoor Emmen.

7. Verzoeker stuurde op 12 mei 2009 een brief naar de afdeling invordering van de Belastingdienst in Emmen. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld:

“Ik wens bij deze met kracht bezwaar te maken tegen publiekelijke verkoop van (mijn; N.o.) voertuig.

Reden: ik ben de eigenaar van deze auto en achterin liggend gereedschap, beide wens ik weer in mijn bezit te krijgen.

De auto is bij wegcontrole (op 25 april 2009; N.o.) in beslag genomen vanwege belastingsschuld van de kentekenhouder. Op dat moment reed (A; N.o.), monteur in het voertuig. Een aan boord zijnde levende (marmot; N.o.) werd door (een belastingdeurwaarder; N.o.) op (25; N.o.) april in de voormiddag afgeleverd bij een kennis van (A; N.o.), (B; N.o.) te Naaldwijk omdat (A; N.o.) werd ingesloten vanwege ontbrekende identiteitsbewijzen of wat de redenen ook moge zijn.

Ik heb in bijzijn van (A; N.o.) de auto gekocht van (D; N.o.) te Spijkenisse. (D; N.o.) is destijds een lening aangegaan waarbij de kentekenpapieren als onderpand zijn afgegeven. Nadat de lening was afgelost, verzocht (D; N.o.) om teruggave van zijn papieren. Dit werd geweigerd, inmiddels bleek men de auto onrechtmatig overgeschreven te hebben op naam van derden. (D; N.o.) heeft aangifte gedaan van diefstal en oplichting bij de plaatselijke politie.

(De regiopolitie Rotterdam-Rijnmond; N.o.) heeft de zaak in behandeling genomen.

Dat een en ander juist is mag blijken uit het feit dat (D; N.o.) eigenaar en kentekenhouder was tot het moment van overschrijving ergens in oktober 2008, dat hij desondanks in het

bezit was van de auto met sleutels, die hij mij overhandigde nadat ik voor de auto had betaald en dat er aangifte is gedaan voor oplichting/diefstal.”

De Belastingdienst bood de auto op 28 mei 2009 te koop aan tijdens een veiling in Bleiswijk. De auto werd voor € 195 door de rijksbieder gekocht.

Verzoeker stuurde op 1 juli 2009 onder meer een afschrift van de hiervoor onder 7. genoemde brief naar het kantoor Emmen van de Belastingdienst. Dit deed verzoeker omdat hij volgens zijn zeggen nog geen reactie van de Belastingdienst op de brief had ontvangen.

A werd op 25 augustus 2009 door justitie in vrijheid gesteld. Verzoeker en A namen kort daarna contact op met de Belastingdienst/Haaglanden over de inbeslagname van de auto. Verzoeker nam ook contact op met de belastingdeurwaarder.

Domeinen Roerende Zaken bood de auto begin september 2009 te koop aan. De auto werd gegund voor een bedrag van € 550.

Verzoeker en A spraken op 18 september 2009 bij de opslagplaats van inbeslaggenomen auto's van de Belastingdienst met de beheerder daarvan. De beheerder deelde mee dat het in bijzijn van de deurwaarder mogelijk was om goederen uit de in beslag genomen auto's te halen.

Per mail van 22 september 2009 berichtte verzoeker de belastingdeurwaarder dat ondanks zijn bezwaren zijn auto en zijn gereedschap waaronder vier servers zijn vernietigd.

Verzoeker nam op 23 september 2009 telefonisch contact op met de Belastingdienst/Noord/kantoor Emmen. In reactie hierop stuurde de Belastingdienst verzoeker bij brief van 25 september 2009 een volgens de Belastingdienst al op 12 juni 2009 naar verzoeker gestuurde brief. De brief van de Belastingdienst luidt onder meer als volgt:

"Via de Belastingdienst te Den Haag ontving ik uw brief over de auto met het kenteken (...).

Om uw brief inhoudelijk te kunnen beantwoorden heb ik nadere gegevens van u nodig.

Ik verzoek u de volgende gegevens te overleggen:

de originele aankoopnota van de auto waaruit blijkt wanneer en van wie u de auto heeft gekocht.

kopie van de verzekeringspolis waaruit blijkt vanaf wanneer en bij welke verzekeringsmaatschappij die auto door u is verzekerd."

Bij brief van 3 oktober 2009 stuurde verzoeker de Belastingdienst in Emmen de hiervoor onder 14. verzochte informatie. In zijn brief deelde verzoeker mee de Belastingdienst aansprakelijk te stellen voor een bedrag van rond de € 16.500 voor de goederen en auto, exclusief de nader nog door hem te bepalen inkomstenderving.

De Belastingdienst reageerde hierop bij brief van 3 november 2009. De Belastingdienst deelde mee dat verzoekers brief van 12 mei 2009 op 13 mei 2009 was ontvangen door het belastingkantoor Emmen. De brief werd doorgezonden naar de Belastingdienst/Haaglanden omdat verzoeker onder de competentie van die eenheid viel. Op 20 mei 2009 stuurde de Belastingdienst/Haaglanden de brief weer terug naar het kantoor in Emmen, omdat de auto op naam stond van een persoon die onder de competentie van dat kantoor viel. Het kantoor Emmen ontving de brief op 27 mei 2009.

De Belastingdienst berichtte verzoeker verder het niet aannemelijk te achten dat er acht computers in de auto lagen. Ter onderbouwing hiervan wees de Belastingdienst naar verzoekers brief van 12 mei 2009 waarin hij schreef dat hij eigenaar is van de auto en achterin liggend gereedschap. De Belastingdienst merkte op dat verzoeker het hier niet over computers had. Ook in het proces-verbaal van inbewaringgeving van de auto werd niet gesproken over computers. De Belastingdienst stelde verzoeker nog in de gelegenheid aannemelijk te maken dat de computers in de auto lagen. Ten slotte verzocht de Belastingdienst om een onderbouwing van het bedrag van de schadeclaim.

Verzoeker reageerde bij brief van 8 november 2009. In zijn brief liet verzoeker weten dat hij de brief van 12 juni 2009 van de Belastingdienst pas ontving nadat hij daarvan op 23 september 2009 om een kopie had verzocht. Verzoeker twijfelde of de brief daadwerkelijk op 12 juni door de Belastingdienst was verstuurd. Verzoeker wees erop dat in de brief aan hem om aanvullende informatie werd verzocht omtrent de eigendom van de auto, ondanks het feit dat de auto al op 28 mei 2009 was verkocht.

Verzoeker sprak zijn verbazing uit over de vermeende lange en onnodige weg van zijn brief van 12 mei 2009. Hij berichtte dat in zijn aan de afdeling invordering van de Belastingdienst te Emmen gerichte brief overduidelijk naar voren komt dat het om een door dat kantoor ingevorderde auto handelde, met vermelding van het merk en het kenteken van de auto. Verzoeker merkte op dat de in detail omschreven lange omweg die zijn brief aflegde, het minst over kwam als reden voor het twijfelen aan de echtheid van de brief van 12 juni 2009 van de Belastingdienst.

Verzoeker liet weten dat hij van maandag 27 april 2009 tot en met vrijdag 1 mei 2009 trachtte telefonisch contact te krijgen met de belastingdeurwaarder. Op 4 mei 2009 kreeg verzoeker voor de eerste keer telefonisch contact met hem. Verzoeker stelde dat na veel gezeur van zijn kant de belastingdeurwaarder in een e-mail van 11 mei 2009 het adres gaf waarnaar verzoeker moest schrijven voor teruggave van zijn auto en zijn gereedschap. Verzoeker merkte op dat hij pas op 12 mei 2009 deze brief verstuurde, te maken heeft met

de bereikbaarheid van de diverse kantoren van de Belastingdienst. Volgens verzoeker was het kantoor Emmen telefonisch niet bereikbaar, omdat via de BelastingTelefoon met geen mogelijkheid verbinding met dat kantoor te krijgen was. Er werd zelfs geen algemeen nummer verstrekt, hetgeen verzoeker een kwalijke zaak vond.

Verzoeker vroeg zich af waarom het zolang duurde alvorens hij door de Belastingdienst op de hoogte werd gebracht van het feit dat de spullen in het bijzijn van de deurwaarder uit de auto mochten worden gehaald zolang de auto bij Domeinen stond en nog niet was verkocht. Deze mogelijkheid werd hem wederom na lang zeuren op 22 september 2009 telefonisch door de belastingdeurwaarder meegedeeld, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat voor dat hij werkelijk iets kon ondernemen, hij moest wachten op de vrijlating van A. Tot dat moment was er nog niet gereageerd op zijn twee brieven die hij stuurde naar de Belastingdienst in Emmen. Na vrijlating van A wendden verzoeker en A zich tot de Belastingdienst/Haaglanden, mede omdat bleek dat ook het paspoort van A nog in de auto was achtergebleven.

Verzoeker berichtte dat hij in eerste instantie sprak van gereedschap, te maken heeft dat hij er van uitging dat die spullen normaal bij hem terug zouden komen.

Verzoeker merkte nog op dat het gereedschap ook meer bleek dan door hem eerder was opgegeven. Conventioneel gereedschap zoals boor, schroevendraaiers en dergelijke was meer dan het bedrag dat C aangaf in zijn verklaring, maar het is nu eenmaal moeilijk te achterhalen hoeveel het werkelijk was geweest, aldus verzoeker. Verzoekers eerste indruk, zoals hij op 23 september 2009 telefonisch aan de Belastingdienst in Emmen liet weten was duizend euro. Verzoeker liet weten er niet veel naast te hebben zullen gezeten. Wel lagen er achter in de auto ook nog vier computerservers van verzoeker waarvan de waarde moeilijk te beoordelen viel, omdat het uit losse onderdelen opgebouwde servers waren. Maar rond de € 400 per stuk is meer dan reëel, aldus verzoeker.

Verzoeker verzocht de Belastingdienst onder meer de schade te vergoeden voor het gereedschap en het verlies aan inkomsten vanaf 1 mei 2009.

Als bijlage stuurde verzoeker onder meer de volgende brieven mee:

- Een op 28 augustus 2009 gedateerde brief van de directeur van het bedrijf X:

"Ik, (C; N.o.) verklaar hierbij dat de volgende eigendommen van (X; N.o.) zijn verdwenen na inbeslagname van onze Chrysler (...) op 25 april 2009.

1 D-Link switch 6.822,-

8 Dell servers R300 QuadCore Xeon X3323, 2.5GHz, 133 MHz FSB 8.091,05

8 HDD WD 500 Gb + memory simms 2024 1.414,-

Gereedschap 250,-

Totaal 16.577,05

Samen met (A; N.o.), die heeft geholpen ons bedrijf, bestaande uit circa 500 servers en switches te verhuizen van Amsterdam naar Alphen aan den Rijn, heb ik op 24 april 2009 acht servers en een switch opgehaald bij (...), in Amsterdam (...).

Het was te laat om de spullen nog naar Alphen te brengen, waarop wij besloten dat (A; N.o.) de spullen 's middags in Alphen zou afleveren.

Voorts is (X; N.o.) vanaf 25 april minimaal 800,- euro per maand aan inkomsten misgelopen.

Alle overige servers zijn vanaf de verhuizing verhuurd, wij hebben geen moment servers over, die niet in de verhuur zijn, derhalve is het missen van deze 8 servers een inkomstenverlies.

De configuratie van elke server is dermate dat ik onder ede durf te stellen dat het gemiddelde verlies per server rond de 150,- euro per maand ligt."

- Een door A geschreven brief van 9 november 2009:

"Hierbij verklaar ik (A; N.o.) op vrijdagavond 24-4-2009 om ± 20.00 uur samen met (C; N.o.) in Amsterdam computers en toebehoren heb opgehaald met een Chrysler Voyager (...).

Hierna heb ik (C; N.o.) afgezet in Den Haag en ben ik doorgegaan naar Naaldwijk waar ik een (marmot; N.o.) heb opgehaald.

De computers zouden indien mogelijk zaterdagmiddag of anders maandag in Alphen worden geïnstalleerd.

Vervolgens ben ik onderweg naar Brabant, waar ik de volgende dag moest zijn, aangehouden en is het voertuig inbeslaggenomen in verband met belastingschuld van de tenaamgestelde.

Ik mocht alle goederen uit het voertuig verwijderen maar kon dit niet meenemen omdat ik naar het politiebureau moest in verband met openstaande boetes.

Ik heb toen een vriend gevraagd de spullen en de (marmot; N.o.) op te halen.

De (marmot; N.o.) is uiteindelijk door (een deurwaarder van de Belastingdienst; N.o.) opgehaald en bij (B; N.o.) thuis gebracht, maar hij mocht geen spullen uit de auto komen halen.

Naast de computers en toebehoren lag er van (C; N.o.) gereedschap en apparatuur in de auto en van mijzelf, persoonlijke papieren, paspoort, autopapieren en een digitale camera."

18. De Belastingdienst reageerde bij brief van 14 januari 2010 als volgt. Hij gaf aan dat uit het polisblad van de verzekeringsmaatschappij voldoende duidelijk was dat verzoeker de eigenaar van de auto was op het moment van inbeslagname.

De Belastingdienst wees erop dat bij een inbeslagname van een roerend goed, waaronder een auto, een proces-verbaal van beslaglegging wordt opgemaakt. In het proces-verbaal worden alle in beslag genomen goederen vermeldt. Verder wordt de mogelijkheid geboden om onder toezicht van een deurwaarder losse goederen, die niet tot het beslag horen, uit het voertuig te verwijderen.

Uit het proces-verbaal van het beslag van de auto blijkt niet dat er overige goederen in beslag zijn genomen. Er is geen lijst bij het proces-verbaal gevoegd. De Belastingdienst ging er dan ook van uit dat er geen overige goederen van waarde in de auto waren aangetroffen. Omtrent de overige spullen, die zich in de auto zouden bevinden, is volgens de Belastingdienst niet bekend of deze door B zijn opgehaald. Verder berichtte de Belastingdienst dat uit het proces-verbaal van beslaglegging niet was gebleken dat er goederen van waarde in de auto waren aangetroffen en ook bij de verkoop hiervan was daarvan geen melding gemaakt. Dit was de reden dat de Belastingdienst verzoeker hiervoor geen schadevergoeding aanbood. Volgens de Belastingdienst gaf de brief van C van 28 augustus 2009 daarin geen verandering.

Verzoekers brief van 12 mei 2009 was ten onrechte doorgestuurd naar de Belastingdienst/Haaglanden en vervolgens weer teruggezonden naar het belastingkantoor in Emmen.

De Belastingdienst liet weten dat de brief van 12 juni 2009 had moeten worden verzonden na ontvangst van verzoekers brief van 12 mei 2009 en vóór de verkoop. De Belastingdienst bood hiervoor zijn excuses aan. Hij merkte daarbij op dat de beantwoording van deze vragenbrief weliswaar meer duidelijkheid had gegeven over de eigendom van de auto, maar had de verkoop niet kunnen tegenhouden.

Volgens de Belastingdienst had verzoekers brief van 12 mei 2009 moeten leiden tot het opschorten van de verkoop als deze al was aangekondigd. Nader onderzoek had dan uitgewezen dat de kentekenhouder bij de Belastingdienst bekend stond als zogenaamde katvanger. Vervolgens was geconstateerd dat op grond van artikel 22a van de Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond), waarin de invordering met betrekking tot katvangers is geregeld, de inbeslagname terecht was geweest en was de auto alsnog verkocht. Volgens de Belastingdienst kon verzoeker hier als eigenaar geen verweer tegen voeren. Nu de auto op een te vroeg moment was verkocht en dit geheel niet correct met verzoeker was gecorrespondeerd, komt verzoeker volgens de Belastingdienst in

aanmerking voor schadevergoeding. De Belastingdienst kende hiervoor een schadevergoeding toe van € 1.850. Dit was volgens de Belastingdienst de geschatte waarde van de auto.

De Belastingdienst wees het verzoek om schadevergoeding voor de computers af omdat volgens hem uit het proces-verbaal van beslaglegging niet was gebleken dat er goederen van waarde in de auto zijn aangetroffen. Het verzoek om vergoeding voor inkomstenderving vanaf 1 mei 2009 honoreerde de Belastingdienst niet. Volgens de Belastingdienst was het verzoek niet onderbouwd en waren er geen bewijsstukken opgestuurd.

19. Verzoeker kon zich niet vinden in de brief van de Belastingdienst en diende daarom bij brief van 27 januari 2010 bij hem een verzoek om herziening in.

Verzoeker verlangde alsnog schadeloos te worden gesteld voor het verlies van materiaal/gereedschap.

Volgens verzoeker had hij in de periode van inbeslagname tot medio september 2009 een dertigtal contacten met onder meer deurwaarders van de Belastingdienst/Rijnmond zonder dat hem op de mogelijkheid werd gewezen om de spullen uit de auto te kunnen halen. Al wat hij te horen kreeg was contact op te nemen met de Belastingdienst in Emmen, hetgeen onmogelijk bleek via telefoon en conventionele post.

Verzoeker vroeg in deze brief om een afschrift van het proces-verbaal van beslaglegging van zijn auto.

20. De Belastingdienst liet in reactie daarop het volgende bij brief van 1 februari 2010 weten.

Met betrekking tot de aanwezigheid van overige goederen, die uit de auto konden worden gehaald, wees de Belastingdienst naar de brief van A van 9 november 2009. A verklaarde in die brief dat hij alle goederen uit de auto mocht verwijderen, maar dat hij wegens zijn verzekeringstelling hiertoe niet in staat was en daarom een vriend heeft gevraagd de spullen op te halen. Volgens de Belastingdienst was het dan ook aan B om, in overleg met de eigenaar, te zorgen dat de goederen uit de auto werden gehaald. B had dat verzoeker op 25 april 2009 kunnen vertellen, toen hij verzoeker in kennis stelde van de inbeslagname van de auto. De Belastingdienst was dan ook van mening dat hij hiervoor niet verantwoordelijk kan worden gesteld.

De Belastingdienst merkte verder op dat hij uit het proces-verbaal van beslaglegging opmaakt dat er enkel de auto in beslag is genomen en geen overige goederen. In het geval er overige goederen in beslag waren genomen dan had er aan het proces-verbaal een overzicht van de goederen gehecht moeten zijn. De Belastingdienst bleef daarom bij zijn standpunt dat niet was aangetoond dat er overige goederen in de auto aanwezig

waren op het moment van inbeslagname en bij latere verkoop.

Bij deze brief waren de volgende twee bijlagen gevoegd:

- het proces-verbaal van beslaglegging. Hierin is onder meer opgenomen:

“De volgende zaken zijn (op 25 april 2009; N.o.) in beslag genomen

Een personenauto van het volgende merk

CHRYSLER VOYAGER 3 3I LE E2

Kleur: Rood

Kenteken (...)

alsmede bijbehorende kentekenbewijzen en contactsleutel en alle in, aan en op het motorvoertuig gemonteerde accessoires.”

- het proces-verbaal van inbewaringgeving. Hierin staat onder meer het volgende vermeld:

“A. Proces-verbaal

De belastingdeurwaarder heeft een roerende zaak van u in bewaring gegeven. Het gaat om een zaak die in beslag is genomen. Het proces-verbaal van dit beslag is aan u uitgereikt. Hierna treft u een nadere omschrijving aan van de in beslag genomen zaak en tevens van de gegevens van de bewaarder en van de belastingdeurwaarder die beslag heeft gelegd.

Naam en adres van de bewaarder:

(...)

Belastingdeurwaarder die beslag heeft gelegd:

(...)

In bewaring gegeven zaak:

Een personenauto van het volgende merk/type: CHRYSLER VOYAGER 3.3I LE-E2 kleur Rood.

Kenteken (...),

Alsmede alle in, aan en op het motorvoertuig gemonteerde accessoires

■ en de bijbehorende kentekenbewijzen

■ en de contactsleutel(s). (op het formulier zijn beide hokjes aangekruist; N.o.) "

21. Verzoeker kon zich niet verenigen met de beslissing van de Belastingdienst. Hij wendde zich daarom tot de Nationale ombudsman. Verzoeker vroeg om een bedrag van € 28.577,05 aan schadevergoeding.

22. In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman gaf de Belastingdienst bij brief van 15 oktober 2010 aan geen aanleiding te zien om terug te komen op zijn beslissing om het verzoek om schadevergoeding wat betreft de computerservers en de inkomstenderving af te wijzen. De Belastingdienst deelde mee dat een van de deurwaarders die bij de inbeslagname van de auto betrokken was geweest een omschrijving van de gebeurtenissen had gemaakt. Het relaas van de deurwaarder in de brief van 6 oktober 2010 is hieronder opgenomen.

De Belastingdienst liet verder weten dat uit het afschrift van het exploit van executoriaal beslag en het relaas van de deurwaarder geconcludeerd kan worden dat er enkel enig gereedschap, kleding, een marmot en een hond in de auto waren aangetroffen en dat er nergens wordt gesproken over computerapparatuur.

De Belastingdienst deelde verder mee dat uit het relaas van de deurwaarder blijkt dat B na de inbeslagname in de gelegenheid was gesteld om privé-eigendommen uit de auto te halen. Vervolgens was er diverse keren contact met de beheerder van de opslag van de auto in Bleiswijk en verzoeker.

De Belastingdienst liet weten dat de brief van 12 mei 2009 die aan de Belastingdienst/ Haaglanden was gericht, ten onrechte enkele keren heen en weer was gezonden tussen de Belastingdienstregiokantoren Den Haag en Emmen. Doordat de brief van 12 mei 2009 meerdere keren heen en weer was gezonden, was in de tussenliggende periode de termijn voor verkoop van de auto verstreken en was de opdracht tot verkoop uitgevoerd. Hierover was volgens de Belastingdienst niet met verzoeker gecorrespondeerd, omdat de brief van 12 mei 2009 niet tijdig was behandeld. Als deze brief wel tijdig was behandeld had de verkoop volgens de Belastingdienst opgeschort kunnen worden. Dat is dan ook de reden dat de Belastingdienst in de klacht- en claimbehandeling excuus aanbood en een waardebepaling van de auto opstelde. De Belastingdienst bood verzoeker hiervoor een bedrag van € 1.850 aan. Verzoeker accepteerde dit bod niet.

Op het verzoek van de Nationale ombudsman om de verstrekking van onderliggende stukken van de in beslag genomen goederen, die inzicht geven in de staat van de auto en de eventuele daarin aanwezige voorwerpen, kon de Belastingdienst alleen gevolg geven door een afschrift van het proces-verbaal van beslaglegging aan de Nationale ombudsman toe te sturen. Dit document is reeds hiervoor onder 20. in dit verslag van bevindingen

opgenomen. Samen met het relaas van de deurwaarder maakte de Belastingdienst daaruit op dat er enkel enig gereedschap, kleding, een marmot en een hond in de auto waren aangetroffen en er werd nergens gesproken over de aanwezigheid in de auto van computerapparatuur. De Belastingdienst liet verder weten over niet meer informatie te beschikken dat inzicht kan geven over de staat van de auto en de eventueel daarin aanwezige voorwerpen.

Als bijlage bij de reactie van de Belastingdienst was gevoegd een brief van 6 oktober 2010 van de deurwaarder gericht aan de Belastingdienst/Noord. In deze brief staat onder meer het volgende relaas vermeld:

“Na de inbeslagname van het voertuig (...) is de toenmalige berijder in de gelegenheid gesteld om privé-eigendommen en waardevolle zaken uit de auto te halen. Dit is niet gebeurd. Achterin de auto troffen we wel kleding aan, gereedschappen en een hond. Omtrent het gestelde over de computerapparatuur kan ik niet met zekerheid ontkennen noch bevestigen. Even later werd de berijder door de politie meegenomen omdat deze zich niet kon legitimeren. Er bleek nog wel een marmot verstopt te zitten in een emmer in de auto en deze is door een collega teruggebracht op zaterdag 25-4-2009 te Naaldwijk. Hierna is er wel enige correspondentie geweest tussen (verzoeker; N.o.) en onze beheerder van de opslag in Bleiswijk. (...) Wat mij hieraan wel verbaasd is dat (verzoeker; N.o.) alleen schrijft over de aanwezige gereedschappen in de auto en niet over de evt. computerapparatuur. Omdat de toenmalige houder van het kenteken qua competentie valt onder Belastingdienst/Noord/Emmen komt hier ook de toestemming voor evt. vrijgave en de opdracht tot executieverkoop vandaan. Hier beslist de Belastingdienst/Rijnmond niet over.”

23. Verzoeker liet in reactie op het standpunt van de Belastingdienst bij brief van 3 november 2010 het volgende weten. Verzoeker berichtte dat wanneer de Belastingdienst adequaat had gereageerd op zijn brief van 12 mei 2009 de verkoop van de auto gestopt kon worden. Tot de verkoop van de auto door Domeinen Roerende Zaken in Soesterberg begin september 2009 had de schade volgens verzoeker nog beperkt kunnen worden, aangezien de auto op 28 mei 2009 was aangekocht door de rijksbieder.

Verzoeker deelde mee van mening te zijn dat de brief van de Belastingdienst van 12 juni 2009 die datum niet naar hem is verzonden. Volgens verzoeker was die brief op een later tijdstip door de Belastingdienst opgesteld.

Verzoeker berichtte dat de deurwaarder in zijn brief van 6 oktober 2010 meedeelde dat er bij de inbeslagname van de auto een hond, een marmot, gereedschap en kleding in de auto aanwezig waren.

Verzoeker liet weten dat uit de klacht- en claimbehandeling door de Belastingdienst bleek dat er geen goederen in de auto aanwezig waren, maar dat A wél de kans werd gegeven

zijn spullen uit de auto te halen. Volgens verzoeker heeft A na zijn vrijlating hemel en aarde bewogen om zijn in de auto achtergelaten papieren terug te claimen en leverde het hem vele problemen op de papieren te vervangen. Verzoeker deelde verder mee dat er volgens het proces-verbaal van inbeslagname het kentekenbewijs van de auto in beslag was genomen. Verzoeker liet weten dat als het kentekenbewijs van de auto aanwezig was geweest, hij de auto wel op zijn naam had laten zetten. Het kenteken was volgens verzoeker verduisterd door een inwoner van Emmen. Daarvan was bij de politie aangifte gedaan. Hiervan was de Belastingdienst volgens verzoeker op de hoogte.

Volgens verzoeker werd A met de in de auto aanwezige hond naar het politiebureau gebracht. Op het politiebureau werd geregeld dat B de hond kwam ophalen.

Verzoeker wees op het tijdens de klacht- en claimbehandeling door de Belastingdienst ingenomen standpunt, dat nu er in dit geval geen inventarislijst bij het proces-verbaal van inbeslagname was gevoegd, dit betekende dat er geen overige goederen in de auto waren aangetroffen. Verzoeker sprak het vermoeden uit dat er wel degelijk een inventarisatielijst was, maar dat deze lijst op enig tijdstip na de inbeslagname was verdwenen samen met de in de auto aanwezige goederen. Verder vroeg verzoeker zich af waarom de door de deurwaarder genoemde goederen niet waren teruggevonden dan wel aan de rechtmatige eigenaar waren teruggegeven.

Verzoeker wees erop dat in zijn e-mailcorrespondentie en telefonische contacten met de belastingdeurwaarder er door de laatstgenoemde niet gezegd was dat er nog goederen in de auto aanwezig waren. Verder was verzoeker niet gewezen op de mogelijkheid onder toezicht van de deurwaarder goederen uit de auto te verwijderen. Pas nadat verzoeker medio september 2009 door Domeinen Roerende Zaken op de hoogte was gebracht dat het mogelijk was onder begeleiding van een deurwaarder goederen uit de auto te halen, bevestigde de belastingdeurwaarder daarnaar gevraagd dat goederen onder toezicht van een deurwaarder uit de auto hadden kunnen worden gehaald, aldus verzoeker.

Verzoeker hoorde in juni 2009 van C dat zijn computers in de auto hadden gelegen. Dit werd door A in augustus 2009 bevestigd na zijn vrijlating.

Verzoeker weer erop dat de computerservers vallen onder het wijde begrip gereedschap. Het is gereedschap waar hij iedere dag mee werkt. Onder het "gewone" gereedschap lagen volgens verzoeker nog vier servers van hem. Deze waren merkloos en opgebouwd uit onderdelen van andere servers. Verzoeker liet weten dat volgens A de computerapparatuur was verpakt in dozen en gezien het waardevolle karakter lagen de dozen gecamoufleerd met een kleed en andere goederen achterin de auto.

In reactie op de stelling van de Belastingdienst dat verzoeker de aanwezigheid van de computerapparatuur niet in een eerder stadium meldde, reageerde verzoeker als volgt.

Verzoeker wees erop dat de computerapparatuur voor hem gereedschap is waarmee hij zijn werk verricht. Hij wees er ook op dat het hem niet vanaf de eerste dag bekend was welke goederen in de auto aanwezig waren. Het was volgens verzoeker niet mogelijk om met de gedetineerde A te spreken. De servers van C kwamen pas ter sprake toen C hem dat in juni 2009 liet weten en dit werd bevestigd door A na zijn vrijlating in augustus 2009.

Verzoeker liet verder weten dat welke voorwerpen in het voertuig aanwezig waren ook niet relevant was omdat zijn actie erop gericht was het voertuig met alle zich aan boord bevindende voorwerpen terug te krijgen dan wel tenminste alle voorwerpen uit het voertuig te mogen halen.

Volgens verzoeker gaf hij nadat hem duidelijk was wat in het voertuig was achtergebleven in zijn contacten met de belastingdeurwaarder aan dat het om meer ging dan alleen gereedschap. Verzoeker wees onder meer naar een door hem naar de belastingdeurwaarder gestuurd mailbericht van 22 september 2009, waarin verzoeker sprak over 'gereedschap en andere rechtmatige toebehoren' en 'gereedschap waaronder 4 servers'. Verzoekers 4 servers waren voor persoonlijk gebruik, aldus verzoeker.

Verzoeker liet ten slotte weten dat hij uit voorzorg voor hetgeen bewaarheid was geworden niet "de kat op het spek wilde binden" door aan te geven dat er zeer waardevolle goederen in de auto aanwezig waren.

24. Het Ministerie van Financiën liet daarnaar gevraagd door de Nationale ombudsman weten dat in de Instructie invordering en belastingdeurwaarders thans en in 2009 geen bijzondere aandacht werd besteed aan de inbeslagname van auto's in relatie tot de ten tijde van de inbeslagneming in de auto aanwezig voorwerpen. Indien een auto, na inbeslagneming, in gerechtelijke bewaring wordt gesteld, zullen de daarin aanwezige voorwerpen, hetzij mede in beslag worden genomen en eventueel in bewaring gesteld, hetzij ter beschikking gesteld worden aan de belanghebbende. Dit past volgens het ministerie bij de normale ambtsuitoefening van een deurwaarder. Speciale instructies zouden in dit verband niet nodig moeten zijn.

Het ministerie gaf aan dat naar aanleiding van het onderzoek van de Nationale ombudsman het inventariseren van de in inbeslaggenomen auto's aangetroffen voorwerpen is opgenomen in de Instructie invordering en belastingdeurwaarders.

25. Verzoeker liet in reactie op het verslag van bevindingen onder meer het volgende weten. A en C zijn op 24 april 2009 naar Amsterdam gereden om servers op te halen. Verzoeker was daar niet bij aanwezig. Daardoor wist verzoeker alleen wat voor goederen er van hem zelf bij de inbeslagname op 25 april 2009 in de auto aanwezig waren. Hij stelt niet te hebben geweten wat er buiten zijn eigen spullen nog meer in de auto aanwezig was.

Volgens verzoeker lagen de servers onder een aantal doeken in de auto.

Verzoeker stelt dat hij in augustus 2009 voor de eerste keer contact met Domeinen heeft gehad.

Verzoeker stelt verder dat de aanwezigheid van waardevolle spullen reeds eerder door hem was aangegeven. Dat deed hij volgens zijn zeggen niet met naam en toenaam om "de kat niet op het spek te binden". Verzoeker stelt dat zijn gereedschap en vier servers zijn verdwenen. Van X zijn volgens verzoeker acht servers verdwenen.

Verzoeker stuurde de Nationale ombudsman de reactie van A op het verslag van bevindingen. A berichtte dat de waarde van het gereedschap van verzoeker € 1.000 was en dat er van verzoeker vier servers waren verdwenen. Verder deelde A mee dat van X acht servers waren verdwenen en gereedschap ter waarde van € 250. Ten slotte merkte A op dat het kentekenbewijs van de auto niet in de auto aanwezig was.

26. De deurwaarder berichtte op een vraag van de Nationale ombudsman het volgende.

Als een exploot van executoriaal beslag op roerende goederen een geprinte versie is, dan worden bij invoer van de gegevens diverse tekstblokken standaard vooraf ingevuld. Hieronder valt ook het tekstblok "Een personenauto van het volgende merk" en het tekstblok "alsmede de bijbehorende kentekenbewijzen en contactsleutels en alle in, aan en op het motorvoertuig gemonteerde accessoires". Deze werkwijze is ingevoerd om het de deurwaarder gemakkelijker te maken en zorgt er voor dat de volledige juridische tekst altijd correct is opgenomen. Als bij inbeslagname blijkt dat bepaalde zaken niet aanwezig zijn, dan dient hiervan aantekening op het exploot plaats te vinden. De deurwaarder gaf aan dat in de hectiek van de inbeslagname, waarbij A werd afgevoerd door de politie, is verzuimd om een nadere aantekening op het exploot te maken dat de kentekenbewijzen niet aanwezig waren. A kon op dat moment niet meer worden gevraagd naar de kentekenbewijzen, aldus de deurwaarder.

Beoordeling

Algemeen

27. Verzoeker klaagt erover dat de Belastingdienst zijn verzoek om schadevergoeding voor verdwenen goederen heeft afgewezen. Verder klaagt hij erover dat het verzoek om vergoeding voor gederfde inkomsten eveneens is afgewezen. Het inkomstenverlies is ontstaan omdat de volgens verzoeker verdwenen computerservers niet meer door de eigenaar daarvan verhuurd kunnen worden.

28. Verzoekers auto werd op 25 april 2009 door de Belastingdienst inbeslaggenomen. De bestuurder van de auto, een kennis van verzoeker, werd door de politie voor een strafbaar

feit aangehouden. Verzoeker was de eigenaar van de auto, maar de kentekenpapieren waren verduisterd. De auto stond niet op verzoekers naam.

In de periode van 27 april 2009 tot medio september 2009 maakte verzoeker vele malen onder meer per telefoon, per mail en per brief bij de Belastingdienst bezwaar tegen de executoriale verkoop van zijn auto. Hij verzocht om teruggave van de auto, alsmede zijn gereedschap dat in de auto lag.

29. Verzoeker deed (onder meer) bij brief van 12 mei 2009 een verzoek om teruggave van de auto en zijn gereedschap. Deze brief werd op 13 mei 2009 door de Belastingdienst ontvangen. De Belastingdienst liet weten een maand later op deze brief te hebben gereageerd. Op dat moment was de auto door de rijksbieder gekocht. De Belastingdienst erkende dat de brief niet tijdig was behandeld. Hij voegde daaraan toe dat als de brief wel tijdig zou zijn behandeld, de executoriale verkoop van de auto opgeschort had kunnen worden. De Belastingdienst merkte verder op dat nader onderzoek van hem dan zou hebben uitgewezen dat de kentekenhouder bij de Belastingdienst bekend stond als een katvanger. Op grond van artikel 22a van de Invorderingswet 1990 was de auto dan volgens de Belastingdienst toch nog verkocht.

30. De Belastingdienst concludeerde dat aangezien verzoekers auto in een te vroeg stadium was verkocht en dit niet correct met verzoeker was gecommuniceerd, verzoeker in aanmerking kwam voor schadevergoeding. De Belastingdienst bood de door hem geschatte waarde van de auto aan. Bij brief van 3 oktober 2009 verzocht verzoeker de Belastingdienst om vergoeding voor de vermissing van in de auto aanwezige voorwerpen, te weten computerapparatuur en gereedschap. Verder verzocht verzoeker om schadevergoeding voor inkomstenverlies van € 12.000 voor de vermissing van de computerapparatuur. De Belastingdienst wees deze verzoeken om schadevergoeding af. Hij concludeerde namelijk dat verzoeker niet had aangetoond dat de goederen in de auto hadden gelegen. Verder wees de Belastingdienst erop dat uit het door hem opgestelde proces-verbaal van beslaglegging blijkt dat alleen de auto in beslag was genomen.

II. Ten aanzien van de beslissing de verzoeken om schadevergoeding af te wijzen

31. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst daarvan niet onredelijk is.

32. De Nationale ombudsman beoordeelt of de overheidsinstantie op een behoorlijke wijze heeft gereageerd op het verzoek om schadevergoeding. Hij geeft geen beslissing over de juridische aansprakelijkheid van die overheid. Daarvoor is de rechtbank, die kan een overheidsinstantie veroordelen tot betaling van schadevergoeding en stelt ook de hoogte daarvan vast. De Nationale ombudsman toetst of de behandeling van een verzoek om schadevergoeding behoorlijk is geweest. Dit doet hij aan de hand van zestien spelregels afkomstig uit zijn rapporten van 24 juni 2009 met nummer 2009/135 "Behoorlijk omgaan

met schadeclaims", alsmede het rapport van 15 februari 2011 met nummer 2011/025 "Behoorlijk omgaan met schadeclaims door gemeenten". De nadruk ligt hierbij op de procedure, de weg naar de beslissing. De Nationale ombudsman kan in bepaalde gevallen (bij civielrechtelijke claims) ook oordelen over de behoorlijkheid van de beslissing, de juridische beoordeling van de claim. De Nationale ombudsman zal in die gevallen oordelen of er sprake is van een behoorlijke motivering en of de overheidsinstantie redelijkerwijs tot de beslissing heeft kunnen komen.

33. De Nationale ombudsman is van oordeel dat overheidsinstanties goederen die zij van anderen onder zich hebben zo nauwkeurig mogelijk behoren te documenteren. Dat dient schriftelijk en eventueel fotografisch te gebeuren. De documentatie kan in een later stadium, zoals in dit geval in een klacht- en schadevergoedingsprocedure, een belangrijke rol spelen.

34. Verzoeker stelt dat er computerapparatuur en gereedschap in de auto aanwezig waren, die niet aan hem zijn teruggegeven. Verzoekers stelling wordt ondersteund door schriftelijke verklaringen van de eigenaar van de computers en van verzoekers kennis onder wie de auto inbeslag was genomen.

35. De Belastingdienst liet tijdens de interne klachtbehandeling aan verzoeker weten dat uit het in deze zaak opgestelde proces-verbaal van beslaglegging blijkt dat er behalve de auto geen andere goederen in beslag waren genomen. Er was namelijk geen inventarisatielijst bij het proces-verbaal gevoegd. De Belastingdienst ging er dan ook van uit dat er geen goederen van waarde in beslag waren genomen. Omtrent de overige spullen, die zich in de auto bevonden, was het volgens de Belastingdienst niet bekend of die waren teruggegeven aan de rechthebbende.

36. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman bleek uit het relaas van een bij de inbeslagname aanwezige deurwaarder dat door hem in de auto goederen waren aangetroffen, namelijk kleding en gereedschappen. Hij kon de aanwezigheid van computerapparatuur in de auto niet met zekerheid ontkennen noch bevestigen. Uit de processen-verbaal van beslaglegging en bewaringgeving blijkt dat de kentekenbewijzen van de auto in beslag zijn genomen. De Belastingdienst concludeerde op grond van dit relaas en het proces-verbaal beslaglegging dat er aan goederen onder meer enig gereedschap en kleding in de auto waren aangetroffen en dat er nergens werd gesproken over computerapparatuur.

37. De Nationale ombudsman stelt vast dat de Belastingdienst niet heeft gedocumenteerd wat hij heeft gedaan met de in de auto aangetroffen goederen zoals het gereedschap en de kleding. Hierdoor is niet bekend wat er met deze goederen is gebeurd.

In de processen-verbaal van beslaglegging en inbewaringgeving staat dat de bij de auto behorende kentekenbewijzen in beslag zijn genomen. Dit kan echter niet het geval zijn,

aangezien de kentekenbewijzen waren verduisterd en hiervan aangifte was gedaan.

De deurwaarder liet weten dat in de hectiek van de inbeslagname, waarbij de bestuurder werd aangehouden door de politie, is verzuimd om een nadere aantekening op het exploit te maken dat de kentekenbewijzen niet aanwezig waren. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de processen-verbaal slordig zijn opgemaakt. De Belastingdienst heeft derhalve niet voldaan aan de zorgplicht die op hem rust om de goederen die hij van anderen onder zich heeft zo nauwkeurig mogelijk te documenteren.

38. De Nationale ombudsman heeft met instemming kennisgenomen dat het Ministerie van Financiën tijdens het onderzoek zijn procedure voor het inventariseren van de in inbeslaggenomen auto's aangetroffen voorwerpen heeft opgenomen in de Instructie invordering en belastingdeurwaarders. De Nationale ombudsman acht het van belang dat de Belastingdienst de door hem inbeslaggenomen voorwerpen nauwkeurig documenteert.

39. Verzoeker nam in de periode vanaf kort na de inbeslagname op 25 april 2009 vele malen met de Belastingdienst contact op met het verzoek om teruggave van de door hem genoemde goederen. De Belastingdienst liet verzoeker echter pas medio september 2009 weten dat het mogelijk was om in bijzijn van een deurwaarder goederen uit de auto te halen. De auto was op dat moment echter al verkocht.

40. De Belastingdienst erkende dat door hem niet juist was gehandeld door niet tijdig op verzoekers brief van 12 mei 2009 te reageren. De Belastingdienst liet weten dat als de brief wel tijdig was behandeld, de verkoop van de auto opgeschort had kunnen worden. De Belastingdienst bood hiervoor zijn excuses aan.

De Nationale ombudsman merkt hierover het volgende op. Overheidsinstanties dienen binnen een redelijke termijn op correspondentie te reageren. Wat als redelijke termijn wordt beschouwd, hangt van het geval af. De Nationale ombudsman is van oordeel dat verzoeken in het kader van inbeslagnames door de overheid op een zeer korte termijn moeten worden behandeld om zo de betrokken burger(s) duidelijkheid te kunnen verschaffen over de inbeslaggenomen voorwerpen en de eventuele executoriale verkoop daarvan. In deze zaak is de redelijke termijn overschreden. De Belastingdienst reageerde volgens eigen zeggen pas op 12 juni 2009. Hierdoor kon verzoeker niet tijdig in de gelegenheid worden gesteld de door hem gestelde goederen uit de auto te halen.

41. Wat betreft de afwijzende beslissingen om schadevergoeding overweegt de Nationale ombudsman als volgt. Verzoeker diende de schadevergoedingsclaim voor de computerapparatuur pas bij brief van 3 oktober 2009 bij de Belastingdienst in. Verzoeker merkte hierover op dat hij pas in juni 2009 door de eigenaar van de computers van de vermissing van de computers op de hoogte werd gebracht. Dit werd volgens verzoeker in augustus 2009 door zijn kennis na diens vrijlating bevestigd. Verder liet verzoeker weten dat hij volgens zijn woorden "de kat niet op het spek wilde binden" door aan te geven dat er

zeer waardevolle computers in de auto aanwezig waren. De late melding van de vermissing van de computerapparatuur bij de Belastingdienst maakt verzoekers stelling echter niet sterker.

42. In aanmerking genomen dat volgens de Belastingdienst niet is gebleken dat er computers in de auto zijn aangetroffen en in beslag zijn genomen, en dat verzoeker pas na ruim vijf maanden na de inbeslagname van zijn auto concreet bij de Belastingdienst melding maakte van de vermissing van de computers, acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat de computers in de auto hebben gelegen. Daarmee acht de Nationale ombudsman de beslissing van de Belastingdienst de claim hierover af te wijzen een juiste, alsmede daarmee ook de afwijzende beslissing over de claim voor de gedeerde inkomsten. Immers het staat voor de Nationale ombudsman niet vast dat er computers in de auto aanwezig zijn geweest. De Belastingdienst handelde op dit punt niet in strijd met het redelijkheidsvereiste.

In zoverre acht de Nationale ombudsman de onderzochte gedraging behoorlijk.

43. Verzoeker heeft wel vanaf het eerste moment dat hij contact had met de Belastingdienst kenbaar gemaakt dat hij verzocht om teruggave van zijn gereedschap. Door toedoen van de Belastingdienst is niet duidelijk geworden wat er zich in de auto bevond. De onzorgvuldig ingevulde processen-verbaal en het niet tijdig bieden van de mogelijkheid om zelf de spullen uit de auto te halen, zijn de Belastingdienst aan te rekenen.

44. De Nationale ombudsman stelt vast dat er door Belastingdienst gereedschap in de auto is aangetroffen. De Belastingdienst deelde mee niet te weten of het gereedschap aan de rechthebbende was teruggegeven. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat hij zijn gereedschap niet heeft teruggekregen. Nu de Belastingdienst niet kan aangeven wat er met het gereedschap is gebeurd, vindt de Nationale ombudsman dat er in dit geval begrip moet zijn voor de moeilijke bewijspositie van verzoeker.

In beginsel past bij kleine claims een niet al te terughoudende opstelling van de betreffende overheidsinstantie. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de minister van Financiën met verzoeker in overleg had moeten treden om te komen tot een redelijke vergoeding voor de vermissing van het gereedschap. De Nationale ombudsman vindt daarin aanleiding om een aanbeveling te doen.

De Nationale ombudsman acht de handelwijze van de Belastingdienst door het afwijzen van deze claim voor het gereedschap in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt dan ook niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Noord, is gegrond, ten aanzien van:

de afwijzende beslissing op het verzoek om schadevergoeding voor zover het betreft het gereedschap, wegens schending van het redelijkheidselement.

Voor het overige acht de Nationale ombudsman de klacht over de onderzochte gedraging niet gegrond.

Aanbeveling

De minister van Financiën wordt in overweging gegeven om met verzoeker in overleg te treden om te komen tot een redelijke vergoeding ten aanzien van het gereedschap.

Instemming

De Nationale ombudsman nam met instemming kennis dat het Ministerie van Financiën het inventariseren van voorwerpen die in beslaggenomen auto's zijn aangetroffen heeft opgenomen in de Instructie invordering en belastingdeurwaarders.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 4 februari 2010 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Noord.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het Ministerie van Financiën verstreekte op verzoek van de Nationale ombudsman nadere informatie.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan de betrokkenen.

De reactie van verzoeker, de Belastingdienst en het Ministerie van Financiën gaven aanleiding het verslag aan te vullen.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

het verzoekschrift van 4 februari 2010

aanvullingen op het verzoekschrift van 17 maart en 13 april 2010

de reactie van 15 oktober 2010 van de Belastingdienst/Noord

informatie van verzoeker van 3 november 2010

informatie van het Ministerie van Financiën van 23 december 2010 en 11 januari en 23 februari 2011

Achtergrond

Artikel 22a Invorderingswet 1990

"1. Dit artikel is van toepassing op naheffingsaanslagen in de motorrijtuigenbelasting welke zijn vastgesteld op de voet van artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 ten name van degene op wiens naam het voor het motorrijtuig opgegeven kenteken is gesteld, alsmede op de met die naheffingsaanslagen verband houdende kosten, renten en bestuurlijke boeten.

Voor de in het eerste lid bedoelde vorderingen kan door de ontvanger verhaal worden genomen op elk motorrijtuig waarvan het opgegeven kenteken ten name van de in het eerste lid bedoelde natuurlijke persoon of rechtspersoon is gesteld, zonder dat enig ander enig recht op deze motorrijtuigen kan tegenwerpen.

3. Uitwinning van motorrijtuigen als bedoeld in het tweede lid is niet mogelijk voor zover degene die enig recht op een dergelijk motorrijtuig heeft goederen van degene op wiens naam het voor die motorrijtuigen opgegeven kenteken is gesteld, aanwijst die voor de in het eerste lid bedoelde vorderingen voldoende verhaal bieden.

4. De in artikel 78 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 bedoelde ambtenaren zijn bevoegd de hen in de artikelen 78 en 79 van die wet toegekende bevoegdheden mede uit te oefenen ten behoeve van de toepassing van dit artikel."

Zestien spelregels voor behoorlijk omgaan met schadeclaims afkomstig uit het rapport van 24 juni 2009 met nummer 2009/135 "Behoorlijk omgaan met

**schadeclaims”, alsmede het rapport van 15 februari 2011 met nummer 2011/024
"Behoorlijk omgaan met schadeclaims door gemeenten" van de Nationale
ombudsman:**

"Conflictoplossende opstelling

De overheid onderzoekt zoveel mogelijk welk conflict er achter een claim schuilgaat, en probeert dat conflict op een passende manier op te lossen.

De overheid is zich er steeds van bewust dat een financiële genoegdoening slechts een deel van de oplossing is: tijdig reageren, voldoende aandacht besteden aan de reden waarom het nadeel voor de burger is ontstaan, overtuigend motiveren van gemaakte keuzes en het aanbieden van een excuus zijn minstens zo belangrijk.

De overheid die is verzekerd voor schade onderhoudt steeds zelf de relatie met de burger, en maakt steeds zelf de afweging ten aanzien van de claim, ook als de verzekeraar een inhoudelijk standpunt over de claim heeft ingenomen

Coulante opstelling

4. De overheid heeft er oog voor dat er claims zijn van geringe omvang die de overheid redelijkerwijs moet honoreren. In die gevallen stelt de overheid zich coulant op en beroept zich niet zonder goede redenen op precedentwerking, gelijke behandeling en comptabiliteitsregels.

5. De overheid hanteert een coulante benadering indien vast staat dat zij fouten heeft gemaakt, maar de burger problemen heeft om de omvang van de schade met hard bewijs te staven.

Terughoudende processuele opstelling

6. De overheid vermijdt zo mogelijk juridische procedures. Andere vormen van geschiloplossing als effectief onderhandelen en mediation kunnen daarbij behulpzaam zijn.

7. De inzet van processuele middelen door de overheid is proportioneel in verhouding tot de identiteit van de burger en de aard van de schade waarom het gaat. Bij redelijke claims van geringe omvang en relatief zwakke wederpartijen is de overheid terughoudender in de neiging tot procederen.

8. Indien in een procedure tegen de overheid door de rechter (in hoogste instantie) een uitspraak is gedaan die van belang is voor andere, analoge gevallen, laat de overheid het niet op procedures in die andere gevallen aankomen.

9. De overheid is terughoudend met het instellen van hoger beroep indien zij in een procedure tegen een burger door de rechter in het ongelijk is gesteld. Zij weegt in dat geval

uitdrukkelijk af wat het bredere of anderszins doorslaggevende belang is van een uitspraak van een hogere rechter in de betreffende zaak.

10. In geval van een proefproces in het algemeen belang maakt de overheid een afspraak met de betrokken burger over de vergoeding door het ministerie van diens proceskosten.

11. Indien een burger als gevolg van een te weinig terughoudende processuele opstelling van de overheid in een proces is betrokken, en daarin in het gelijk wordt gesteld, bepaalt de overheid of er kosten bovenop de standaard vergoedingen in redelijkheid moeten worden gecompenseerd.

Proactieve opstelling

12. De overheid stelt zich proactief op door bij overheidshandelen in het algemeen belang, indien te voorzien is dat individuele burgers daardoor onevenredig benadeeld worden, van tevoren regelingen te treffen voor compensatie van dit nadeel.

13. De overheid vergoedt rente wegens vertragingsschade op verzoek en waar mogelijk uit eigen beweging en dwingt de burger niet daarvoor een procedure te starten.

14. Indien de overheid haar aansprakelijkheid erkent, maar de gestelde hoogte van de schade door haar wordt betwist, vergoedt zij in elk geval het door haar erkende schadebedrag, zodat een eventueel te voeren juridische procedure alleen over het meerdere hoeft te gaan.

15. In het kader van een procedure verschaft de overheid de betrokken burger uit eigen beweging alle informatie die deze nodig heeft om die procedure op gelijkwaardige wijze te kunnen voeren.

16. De overheid informeert de burger zo nodig over de meest passende vorm voor het indienen van een claim."

5

2010.01903

de Nationale ombudsman